

HA COMENÇAT UN MÓN NOU

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

La pandèmia ha provocat que tothom, sense excepció, es preguntés pel sentit de la vida i de la mort. Ara que sembla que tot i tothom intenta recuperar la normalitat d'abans de la pandèmia, tenim el perill de deixar-nos de fer sovint, personalment i col·lectiva, les grans preguntes que conformen la nostra vida: d'on vinc, on vaig, amb qui, com, quan, per què?

Pensem que *normalitat* vol dir viure en pau i serenor, actituds que associem amb persones equilibrades. Volem defugir les tempestes interiors, que fan perillar el nostre autocontrol. Imaginem que, per pensar i crear necessitem calma i quietud, i oblidem que Déu només pot crear des del caos i la desolació, tal com comença el Gènesi. Hauríem de trencar la nostra mania de voler controlar-ho tot, perquè Déu actua com i quan vol.

En la primera lectura, el Senyor parla a Job des de la tempesta. En el salm responsorial, el Senyor salva de la tempesta els qui navegaven per alta mar. En l'evangeli, els deixebles, plens de por, desperten Jesús que dorm tan tranquil sota la tempesta, malgrat la cridòria dels companys i que les grans onades anaven omplint la barca d'aigua i.

La segona lectura d'avui acaba dient: «tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou». Que ha començat un món nou és evident. Que hi ha el perill de voler tornar a la normalitat antiga per evitar afrontar els reptes nous, també dissortadament pot passar. Hi ha una frase prèvia: «Aquells qui viuen en Crist són una creació nova». Algú podria respirar alleujat: «Sort que no va per a mi, perquè sóc conscient que no visc en Crist»; algú altre en podria fer una lectura trista, de no poder arribar mai a aconseguir uns mínims i poder respondre a unes altres preguntes: qui ets, qui vols ser, qui pots ser? Mentre siguem nosaltres el centre, malament.

Com participar d'aquest món nou que se'ns regala? El primer pas és a l'inici de l'evangeli quan Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra banda». Passar a l'altra banda suposa, primer, aixecar-se; després, caminar i, finalment, entrar a la barca. La barca suposa fragilitat, inestabilitat, precarietat; però és l'única opció per anar més de pressa a l'altra banda. Quan pensem que la barca de la nostra vida trontolla i no pot suportar la tempesta, deixem que sigui ell, el Senyor, que renyi els nostres dubtes i la nostra poca fe i que amaini les nostres pors. Sempre ens quedem amb la perplexitat de no entendre Jesús: «Qui deu ser aquest?», es pregunten els deixebles.

Ens falta fer-nos la pregunta fonamental: per qui? La nostra vida no té sentit amb un per què, té sentit amb un per qui i amb un per a qui.